

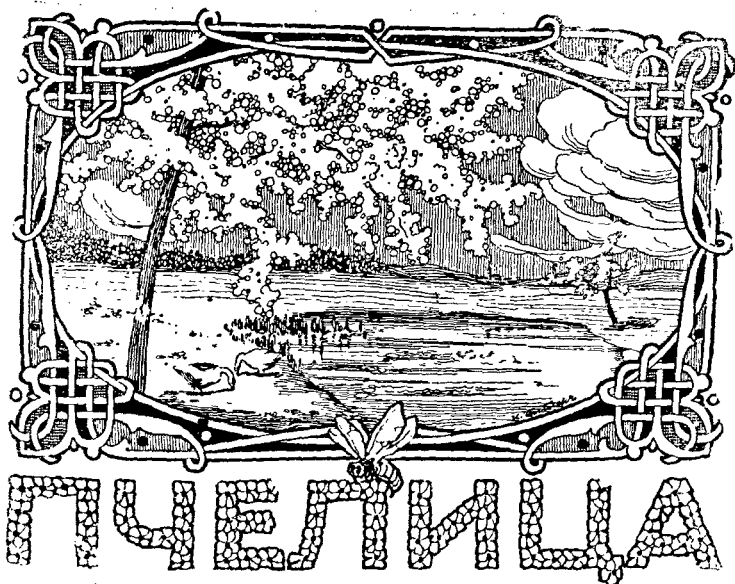
Пчелица

Год. IV.

Книжка 8

Редакторъ Мих. Д. Николовъ

Год. IV.

Редакторъ М. Д. Николовъ.

Книжка 8.

НОВА ПЪСЕНЬ.

Стига ежби, стига свадн,
Стига кървави войни,
Ей зората се подаде
Идатъ вече нови дни! ..

Скоро всички ще огрѣе
Слънцето на новий свѣтъ,
И въ сърцата ни ще влѣе
Сладка радостъ - благодать.

Миръ и сговоръ ще поникнатъ
Между всичкитѣ врази,
— Стига братя! — ще да викнатъ,
Стига кърви и сълзи!

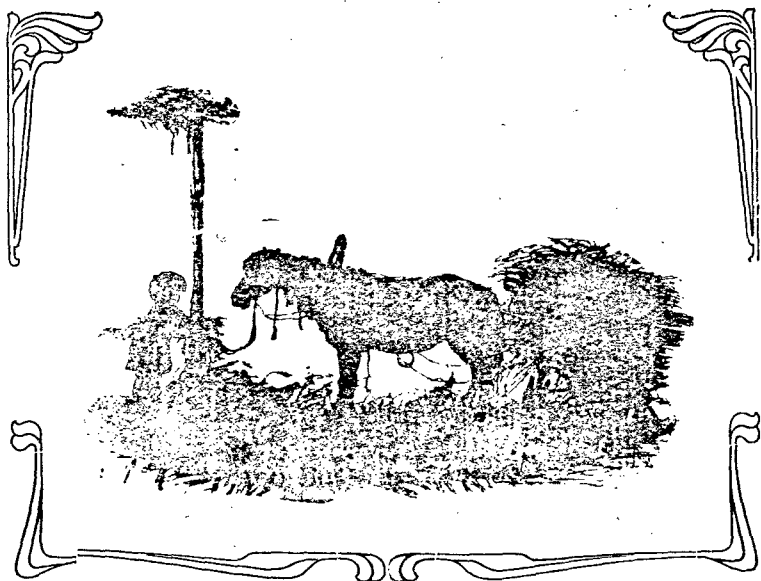
Стига чезигѣха въ несрѣти,
И вдовици и дѣца,
И бащи и майки клетн
Съсь разплакани сърца!

Ето вечъ часътъ удари
Всичко ний да подновимъ,
Връзъ живота вече стари
Новий храмъ да изградимъ!

И сплотени въ едно братство
Посрѣдъ радости безспиръ,
Да направимъ нашто царство
Да е хубаво катъ пиръ!...

Шуменъ.

Трайко Симеоновъ.

БРЪШЛЯНЪ И РОЗА.

Китайска басня.

Бъ провинцията Санъ-Виу, въ градината на единъ богатъ търговецъ растѣли Лонъ-да-Тангъ (бръшлянъ) и Ниу-Кви (роза).

Веднажъ розата заговорила на бръшляна:

— Лонъ-да-Тангъ, кажи ми какъ растешъ тъй бързо? Кос ти дава сила да растешъ на кждѣто искашъ? Ти прѣдъ лицо се не спиращъ: ни каменитѣ огради, ни покривитѣ могатъ спрѣ твоя растежъ. Ти не знаешъ страхъ и опасности за тебе нѣма. Лѣтната горещина, когато слънцето тъй силно пече, тебе не тревожи. Дъждъ като изъ ржавъ се излива върху тебе и ти спокойно си стоишъ. Бури и вѣтрове навещатъ главитѣ ни до земята, а ти, сѣкашъ, не забѣлѣзвашъ нищо.

Гордиятъ и щастливъ Лонъ-да-Тангъ отговорилъ:

— Ниу-Кви-Си,^{*)} ти би трѣбвало да се махнешъ отъ градината. Да бѣхъ стопанинъ на тая градина, не бихъ позволилъ да растешъ и се перчишъ тукъ. Отъ петгодишна те познавамъ. Стопанинътъ те посади и колко грижи положи за твоето отращване. Всѣка сутринъ те полива, а зимѣ те обвива съ слама. На пролѣтъ подрѣзва клончетата ти и грижливо те наглежда всѣки день. А ти си все такава — не пораствашъ. Стана деветгодишна, а не си по-висока отъ метъръ. Монти клоне сж по нѣколко метра дълги. Нѣколко цвѣтове прѣзъ лѣтото и нищо повече ти не давашъ. Никакви плодове, а и много малко листа. Наистина, срамъ ме е да гледамъ като се перчишъ и надувашъ срѣдъ господарската градина!

Погледни моитѣ клоне. Само четири години какъ ме посади на това мѣсто, а азъ прѣхвърлихъ оградата и сега лазя по къщата. Идущата година ще обвия цѣлата къща. Господарътъ ме обича, защото лѣтъ пазя покрива на къщата отъ палящето слънце и му държа хладно. И дѣцата ме оби-

^{*)} Госпожо Розо.

чатъ: тѣ често се мушкатъ изъ клонетѣ ми, качватъ се и се люлѣятъ на тѣхъ. Па и оградата ме обича, защото я пазя отъ дѣцата и отъ свинитѣ. Птицитѣ виятъ гнѣзда изъ моитѣ клоне, а на насѣкомитѣ давамъ и приютъ и храна. Господарѣтъ познава ползата отъ мене. При тебе птици не идватъ: ти си тѣй малка, а въ клонетѣ ти не виятъ гнѣзда. И господарката не те обича: малко ли пѣти си ѝ драскала ржѣтъ съ остритѣ си бодли. Хубава си, но кому е нужна тв ята красота? Дворната ограда е висока и никой не те вижда.

— Лонъ-да-Тангъ, отговори розата, макаръ че толкозъ се хвалишъ, ти все пакъ не можешъ безъ подкрѣпа да растешъ, а азъ мога. Зная, че не съмъ висока и птицитѣ не виятъ гнѣзда въ моитѣ клоне. Не раста бързо като тебе, но моитѣ цвѣтове съпознати по цѣлия свѣтъ. А най-главното — азъ съмъ независима и не търся опора въ другитѣ. Ако падне оградата и рухне кжщата, кждѣ ще скриешъ гордата си щеславна глава? Не искамъ да зная какъ ме наричашъ ти: силна, слаба, красива или грозна. Азъ не се опирамъ ни на оградата, ни на кжщата като тебе. Помисли повечко върху това.

* * *

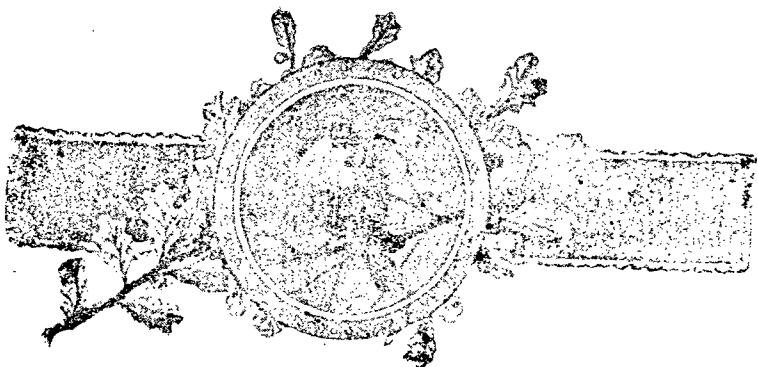
Скоро слѣдъ това се появила силна буря. Много кжщи и огради въ провинцията Санъ-Виу се срутили. Падналь и покривътъ на богатия търговецъ и гордиятъ бръшлянъ, Лонъ-да-Тангъ, срошенъ се търкалялъ на земята.

Розата стояла все тѣй бодра и здрава.

— Нали ти казахъ, че е опасно да се опирашъ на другитѣ, щомъ самъ не можешъ да се крѣпишъ? — казала розата. Азъ не вѣрвахъ ни на оградата, ни на кжщата, а се осланяхъ на собственитѣ си сили.

ПРѢВЕДЕ: М. Д. Н - ВЪ.

ЗЛАТНА ЕСЕНЬ.

Стихотворение въ проза.

Златни листа, златно поле... Златни ласки на за-
лѣзващото слънце. Небето оловно-сиво, надвиснало
надъ полето. И хубаво, и тъжно, тъжно по неволя.
Има ли още отъ тия ясни дни?... Ще видимъ ли от-
ново слънцето радостно да грѣйне? Ще чуемъ ли ра-
достната пѣсень на полската чучулига въ лазурното
небе?...

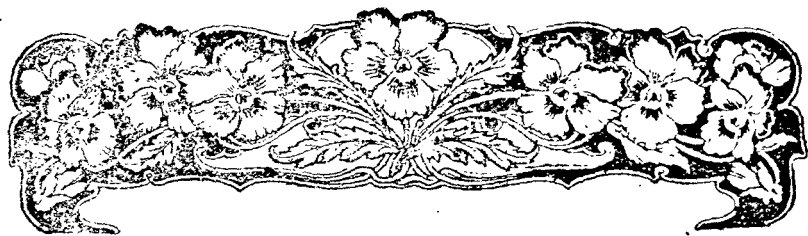
Не, лѣтото умира.

Сѣкашъ погребална пѣсень пѣе вѣтърътъ въ го-
рата. И тѣзи ласки сж прощалната цѣлувка съ майка-
та земя. Скоро мъгли ще плъзнатъ по неравната у-
гарь, ще обвинятъ планината, полето и гората съ сиво
пепелявъ вуалъ, вуалътъ на есенята, — и тя ще за-
плаче съ горещи сълзи надъ обвината съ мъгли земя.

Златна есень, златни листа — послѣдни въздишка
на младостта!

Здравка Михайлова.

ПРАЗНИКЪ ВЪ МАНАСТИРЯ.

Съмна се, развидѣли,
Вредомъ гайди и зурли;
Продавачи, викъ и гамъ
Сганъ народъ, вървишъ едвамъ.

Акробати и палячи,
Ей единъ се смѣе, плаче:
Публика да събератъ,
Викатъ, крѣскатъ и реватъ.

Кръшно хоро тукъ извий,
Всѣки скача: „Хопа, дий!“
Моми, момци, редъ по редъ,
Съ хоровода най-напрѣдъ.

А въ гжстака отстрани
Бѣлнали се снѣгъ стѣни:
Черковата съсъ старий зидъ,
Всичко въ празниченъ е видъ.

Василъ Ст. Константиновъ.

НЕВИННО ПОСТРАДАЛО.

Единъ човѣкъ ималъ голѣмо и рошаво куче. То било много умно. Често пѣти вършило такива умни работи, че и хората се чудили.

Човѣкътъ ималъ жена и малко дѣте. Веднажъ, като се върналъ отъ работа, жена му казала:

— Постоѣй малко при дѣтето, а азъ да отида за вода.

Чешмата била доста далечъ. Жената се забавила и на мжжа доскучало да чака. Постоѣлъ, постоѣлъ па си казалъ:

— Чакай да отида малко у съсѣда. „Шаро, ела тука!“ извикалъ той кучето. „Легни тука и пазѣй дѣтето!“

Кучето подвигло опашка и легнало подъ люлката.

На пода, до вратата на стаята имало гърне съ млѣко. Въ това врѣме отвѣнъ пропѣзѣла змия. Тя подушила млѣкото и влѣзла въ стаята. Пропѣзѣла, засѣскала, заовивала се змията и се опѣтила къмъ люлката. Ето, ще се покатери и по нея!

Но умниятъ Шаро вперилъ очи въ змията и зорко слѣдилъ всѣко нейно движение. Щомъ вдигнала глава змията да се покатери по люлката, той скочилъ, згрисалъ я съ жбѣи и мачкалъ съ крака. Но въ яда си той бутналъ съ кракъ люлката, тя се обърнала и дѣтето паднало на пода и заплакало.

Зарадванъ Шаро, че свършилъ съ змията, спусналъ се къмъ дѣтето и почналъ да го лиже, да го утѣши. Дѣтето млѣкнало и задрѣмало на пода, а Шаро легналъ до него и чакалъ господаря си. Той си

мислилъ, че господарьтъ му ще го похвали за това.

Слѣдъ малко вратата се отворила и господарьтъ се върналъ. Шаро скочилъ, заскимвилъ радостно и зализалъ господаря си.

Човѣкътъ останалъ смаянъ: люлката обърната, дѣтето лежи на пода неподвижно, по муцуната на кучето кръвъ. „Побѣснѣло! И уханало дѣтето!“ извикалъ той. „Затова то бѣ навело днесъ глава!“ И веднага сграбчилъ ножа отъ масата и го забилъ въ сърцето на кучето.

Кучето изхъркало и умрѣло. Дѣтето се събудило и заплакало. „Ахъ, то било живо!“ извикалъ бащата и се спусналъ да оправя люлката, но видѣлъ разкъсаната змия, окървавениятъ подъ и разбралъ работата. Но било вече късно. Дошла жената, разбрала всичко и заплакала надъ умрѣлия Шаро.

Прѣводъ.

ПЪСЕНЬ.

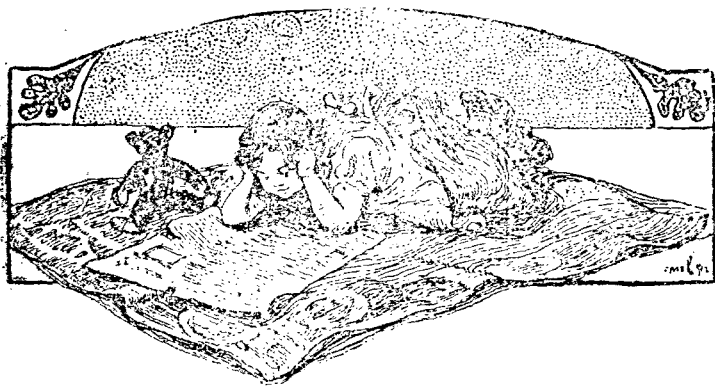
Додѣло ми е, майчице,
По чужди села да бродя,
При чорбаджии умразни
Аргатинъ пусто да ходя!

Хората, майко, охолни,
Туй милость, що е, не знаятъ,
Катъ псе не жалятъ сирмаха,
За мойта младость не хаятъ.

— Кажи ми какво, сине ле,
За тебъ да сторя горкана,
Когато и отъ татко ти
Имане не ти остана?

Овцитѣ — мжка отгледна —
Прѣзъ гладна зима измрѣха,
А ниви чудо хубави
За борчъ — давнина — земаха.

И Т. Нарановски.

ЛЕВЪ Н. ТОЛСТОЙ.

Разкази за природата.

ЗАЩО ДУХА ВѢТЪРЪТЪ?

1.

Свързватъ двѣ пръчки на кръстъ и около тѣхъ свързватъ още четири. Върху тѣхъ залѣпватъ тънка книга. На единия край привързватъ парцалена опашка, а на другия край дълъгъ конецъ и така става хвърчило. Потичватъ съ хвърчилото изъ двора и го дускатъ: вѣтърътъ го подига високо въ небето и то бръмчи, мѣта се на една, на друга страна, а опашката като змия се вие.

Ако нѣма вѣтъръ, неможе се пушна хвърчилото.

Направятъ отъ платно четири крила, привързватъ ги здраво въ два прѣта, привързани на кръстъ. Пръчките сж прикрѣпени о една остъ. Остѣта се върти и привежда въ движение единъ водениченъ камъкъ. Той тъй се върти около другъ камъкъ. Посрѣдата на ния камъне пуцатъ жито, а отдолу пада брашно.

Ако нѣмаше вѣтъръ, не би могло да се мели брашно на вѣтърната мелница.

2.

Когато лодкарът иска по-скоро и по-леко да плува изъ морето, поставя въ срѣдата на лодката си единъ отвѣсенъ прѣтъ, на върха на който поставя една напрѣчка. На тази напрѣчка привързва платно, а на долната частъ на платното привързва връвъ, която държи въ ржцѣ. Слѣдъ това поставя платното срѣщу вѣтъра. И вѣтърътъ тъй силно духа платното, че лодката се навежда настрани. Връвта се дърпа отъ ржката и лодката тъй бързо заплува по вѣтъра, че водата подъ носа на лодката силно забучава, а брѣговетѣ, височинитѣ бѣгатъ отъ насъ.

Ако нѣмаше вѣтъръ, нѣмаше да плуватъ по морето съ платна.

3.

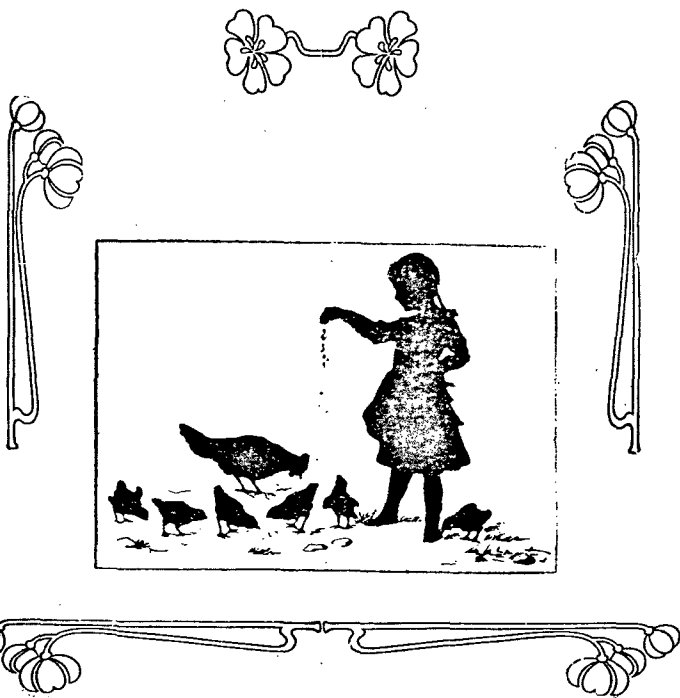
Тамъ, гдѣто има много хора, въздухътъ се разваля; ако нѣмаше вѣтъръ, този въздухъ би останалъ все така. Задуха вѣтъръ, подгони разваленния въздухъ и донася прѣсенъ, чистъ въздухъ отъ горитѣ и планинитѣ. Ако нѣмаше вѣтъръ хората щѣха да дишатъ все единъ и сжщъ въздухъ. Въздухътъ щѣше да стои на едно мѣсто, а хората трѣбваше да отиватъ отъ едно мѣсто на друго за да дишатъ чистъ въздухъ.

Когато дивитѣ звѣрове ходятъ изъ гората и полето, тѣ винаги ходятъ изъ вѣтъра и слушатъ съ ушитѣ си, мирншатъ съ носа си всичко, което е прѣдъ тѣхъ. Ако нѣмаше вѣтъръ, тѣ нѣмаше да знаятъ кждѣ отиватъ.

Почти всички трѣви, цвѣта и дървета искатъ вѣтъръ за да вържатъ плодъ. Нужно е прашецътъ отъ цвѣта на едни растения да прѣмине на цвѣта на други, да се оплодятъ и така завържатъ плодъ. Цвѣтята сж далечъ едно отъ друго и немогатъ да принесатъ прашеца отъ едни цвѣтове на други. Пчелитѣ и

другитѣ наѣкоми прѣнасятъ прашеца, но по-вечето прашецъ се прѣнася отъ вѣтъра. Ако нѣмаше вѣтъръ, половината растения биха останали безъ сѣмена.

Отъ топлината водата на рѣкитѣ, блатата и моретата се изпарява. Парата се издига високо въ въздуха и шомъ истине, почва да вали дъждъ. Ако нѣмаше вѣтъръ да разнесе паритѣ надалечъ, дъждътъ щѣше да вали все въ моретата и рѣкитѣ, а земята щѣше да изсъхне.

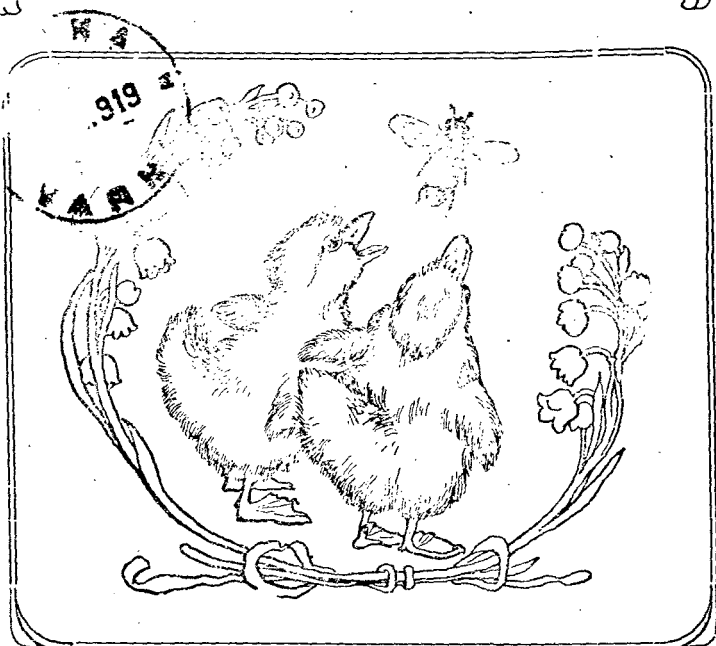

КЪМЪ АБОНАТИТЪ.

Книжки 9 и 10 ще излѣзатъ наедно и ще се изпратятъ на абонатитѣ въ началото на декември.

РЕДАКЦИЯТА.

До Велка Ив. Вакъвчиева
ул. Кичка. 18.
Мурга

„ЛЧЕЛИЦА“ — дѣтско списание
съ картинки.

ГОДИШНО 10 КНИЖКИ.

Абонаментъ 6 лева прѣдплатени.

Издава книжарница „ОБРАЗОВАНИЕ“
ВАРНА.